

Ο κόσμος της Κυθρέας

Κείμενο του Αντιδημάρχου Κυθρέας και Κυριάκου Έλληνα για την παρουσίαση του Ημερολογίου Κυθρέας για το 2016

Θυμάμαι. Τα παιδικά μου χρόνια, τα ανέμελα με τους συγχωριανούς μου στις αλάνες, στους ελαιώνες, στην αυλή του δημοτικού μου, στην αυλή του γυμνασίου μου.

Θυμάμαι. Τους δασκάλους και τους καθηγητές που με τόσο ζήλο και υπευθυνότητα άσκησαν το λειτούργημά τους τόσο υπερήφανα και τιμημένα και μας σιγματίσαν ανεξίτηλα με τις γνώσεις που μας εμφύτευσαν. Το υψηλό επίπεδο μάθησης στην Κυθρέα, αξιοζήλευτο από πολλούς.

Θυμάμαι έφευγα από το σχολείο για επιστροφή στο πατρικό μου κι έβλεπες τις γιαγιάδες να κεντούν και τις μανάδες να ετοιμάζουν το μεσημεριανό φαγητό για την οικογένεια.

Ανέμελες στιγμές στην Καμάρα

Θυμάμαι τους συγχωριανούς μου να δουλεύουν σκληρά στα χωράφια, στις οικοδομές, στα εργαστήριά τους να φτιάχνουν καρέκλες, παπούτσια, εικονοστάσια. Μάστορες μεγάλοι, καλλιτέχνες πάσης φύσεως, τεχνίτες στη ζωή και γεμάτοι όρεξη κι αγάπη για να προσφέρουν στις οικογένειές τους και στην αγαπημένη τους Κυθρέα.

Θυμάμαι την ενότητα των Κυθρεωτών και τους κόπους τους για το κοινό καλό με όραμα να δημιουργήσουν ακόμα πιο όμορφες στιγμές για τους ιδίους και τα παιδιά τους.

Ο Πλουτάκης Φραγκούδης στο ραφείο του

Θυμάμαι τα γλέντια στις μεγάλες μας χριστιανικές γιορτές και τα γέλια και τις χαρές κάθε που πλησιάζαν ολόχρονα. Κρατώντας πάντα μέσα μας στέρεα τα ήθη και τα έθιμα που μας άφησαν οι πρόγονοί μας.

Θυμάμαι κάθε μια από τις 6 εκκλησιές που κτυπούσαν οι καμπάνες των ταυτόχρονα και σηματοδοτούσαν την στιγμή που όλοι μαζί συνευρισκόμασταν στους ναούς μας για να ευχαριστήσουμε τον Κύριο για τα καλά κι αγαθά που απλόχερα μας προσέφερε.

Θυμάμαι κι ακόμη ακούω τους ιερείς που τελούσαν τα μυστήρια γάμων και βαφτισιών των προσφιλών μας ατόμων.

Θυμάμαι κι ακούω το νερό του κεφαλόβρυσου που έρρεε ασταμάτητα κι ήταν πηγή ζωής, πηγή δημιουργίας και πηγή έμπνευσης για όλους μας.

Θυμάμαι την επαφή που είχαμε με τη φύση και τα ζώα στα σπίτια μας και στα χωράφια μας, όπως και καμήλες που έρχονταν από τα περίχωρα για να φέρουν πρώτες ύλες στους μύλους μας.

Θυμάμαι πως δεν είχαμε πολλά αυτοκίνητα, μα είχαμε λεωφορεία που μετέφεραν τη θεία, τον δείο, τον παππού και τον πατέρα στην 'χώρα' για να πουλήσουν τηνπραμάτεια τους που με τόσο κόπο καλλιεργούσαν στα χωράφια τους.

Κάθε Ιούλιο, το θυμάμαι, δερίζαμε αυτά που είχαμε σπείρει. Τώρα πια κάθε Ιούλιο για 42 χρόνια δεν μπορούμε να δερίσουμε παρά μόνο διαδηλώνουμε ενάντια στον τουρκικό ζυγό μέσω των αντικατοχικών μας εκδηλώσεων.

Θέλω να θυμάμαι αυτά που ζήσαμε στην Κυθρέα και κρατήσαμε στις μνήμες μας τόσο έντονα. Θέλω να μπορώ να θυμάμαι τις μυρωδιές, τις κυθρεώτικες γεύσεις, τα δεάματα, τους δρόμους.

Μέχρι να επιστρέψω.

Γιατί μπορεί να προσπάδησαν να κλέψουν τη χώρα μου, αλλά τις μνήμες μου δεν θα μπορέσουν να τις κλέψουν ποτέ.

Στις γηλοτάβανες κάμαρες της κατοικίας του Ανδρέα Χρυσανθου Κωνσταντινίδη (γνωστά σπίτια του Χρυσσαθδή) στο Σαράγειο της Κυθρέας η Ετ. Singer εκπαιδεύει τις Κυθρεώτισσες στη χρήση της ραπτομηχανής. Εκπαιδευτρίες τις μαθαίνουν (εκτός από το ράγμιμο) τα μυστικά του κεντήματος (μαξιλαράκια, τραπεζομάντηλα). Πίσω από τις ραπτομηχανές τους και με τις δημιουργίες τους σε κοινή θέα ποζάρουν στο τέλος της εκπαίδευσης για μια αναμνηστική φωτογραφία.

Στην πρώτη ραπτομηχανή (αριστερά) η οικοδέσποινα Παναγιώτα Ανδρέα Κωνσταντινίδη, στην τρίτη μηχανή η Άννα Πετράτζη Λουκαΐδη-Χριστίδου, Μαρούλλα Λαμπτήρη (η μικρή κάτω από το πανώ), στην πέμπτη μηχανή η αδελφή της Νίτσα Κύπρου Σαββίδη-Ρούπα και στην έβδομη μηχανή η Αγάδη Παπαδόπουλλον Κοιλιάρη, σύζυγος Αντρέα Κοιλιάρη, στην όγδοη μηχανή η Ελενίτσα αδελφή της Αγάδης και στην ένατη μηχανή η Μαρία Τρύφωνα Γεωργαλλίδη.

Ευχαριστώ τις Χρυστάλλα και Ειρήνη Κωνσταντινίδου όπως και τη Νίτσα Κύπρου Σαββίδη-Ρούπα τόσο για τη φωτογραφία όσο και για τις πληροφορίες.